Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 551 van 24 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS**
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 december 2025 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 13 november 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 januari 2025 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar echtgenote S.S. van Griekse nationaliteit.

1.2. Op 13 februari 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 13 november 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer/mevrouw(1), die verklaart te heten(1)
Naam: Shani
Voornaam: Oraldo
Geboortedatum: (…)1992
Geboorteplaats: Cërrik, Nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.
REDEN VAN DE BESLISSING:
Zie motivatie beslissing dd. 13.02.2025. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing, het beroep werd echter verworpen door de RvV op 06.11.2025 bij arrest 335 696.
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:
Artikel 7, alinea 1, van de wet:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.
2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd
3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang of verblijf, gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem en/of in de Algemene Nationale Gegevensbank, overeenkomstig artikel 3, 5°.
Betrokkene staat door de Duitse autoriteiten art. 24 SIS-geseind ten gevolge van een inreisverbod aan meneer opgelegd op 14.09.2018 ten gevolge van door hem gepleegde feiten tegen de openbare orde. Dit inreisverbod en daaruitvolgende SIS-seining is op heden nog steeds actief.
12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.
Betrokkene heeft op 14.09.2018 een inreisverbod gekregen van de Duitse autoriteiten ten gevolge van de door hem gepleegde feiten. Dit inreisverbod en daaruitvolgende SIS-seining is op heden nog steeds actief.
13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf. Betrokkene kreeg een weigering tot verblijf op 13.02.2025, beroep tegen de beslissing werd zoals gesteld, verworpen. Ook eerder kreeg betrokkene reeds een definitieve weigering tot verblijf op 26.01.2024.
Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene is geen sprake, noch van minderjarige kinderen op naam van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het verblijfsrecht kon zodoende reeds tweemaal niet worden toegestaan. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen, dit om zwaarwichtige inbreuken op de openbare orde, derhalve kan hij niet in België verblijven en hoort het illegaal verblijf van betrokkene te worden opgemerkt. Betrokkene is een volwassen persoon van wie mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen of terug oppikken in het land van herkomst of origine, zonder fysieke nabijheid van referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn, noch kan het omgekeerde blijken.
Zoals reeds in de bevestigde beslissing gesteld: deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang. Huidige situatie heeft betrokkene immers louter en alleen te wijten aan zijn eigen gedragingen door de jaren heen. Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene wel degelijk een familielid van een burger van de Unie is en zijn echtgenote, met wie hij reeds sinds 12.01.2022 gehuwd is, de Griekse nationaliteit draagt. Dit wil zeggen dat betrokkene zich in elke lidstaat naar keuze kan vestigen, medische verzorging moeten kunnen krijgen, de kans moet krijgen zich te integreren en aan de slag te gaan, een gezinsleven te hebben, enz., toch voor zover hij vergezeld is van zijn EU-partner en die EU-burger aldaar aan de voorwaarden voldoet om legaal te verblijven. In het administratief dossier is er geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van referentiepersoon. Zij zijn beiden volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven. Op 12.07.2022 vestigde referentiepersoon zich in het Rijk, komende van Nederland. Op 05.08.2022 vestigde betrokkene zich op hetzelfde adres te Maasmechelen, maar het is onduidelijk van waar betrokkene kwam. Uit het administratief dossier kan niet worden vastgesteld dat betrokkene en referent samen verbleven in Nederland noch dat zij – indien hij er zou verbleven hebben – een gezinsleven bestendigd hebben alvorens referentiepersoon naar België kwam. Bovendien zou dit ook ingaan tegen het door Duitsland uitgevaardigde inreisverbod in het Schengengrondgebied. Het feit dat mevrouw zich eerder vestigde in België toont aan dat zij steeds gebruik kan maken van haar recht op vrij verkeer indien zij zich niet door mijnheer zou kunnen laten vergezellen, daar in het verleden bewezen werd dat dit geen probleem was. Bovendien zijn betrokkene en zijn echtgenote allebei volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven. In het dossier zijn er geen elementen waaruit blijkt dat zij bijzondere zorg behoeft door betrokkene. Omgekeerd blijkt dit evenmin het geval te zijn. Referentiepersoon kreeg daarenboven zelfstandig het verblijfsrecht wat onderschrijft dat referentiepersoon kan voorzien in haar eigen levensonderhoud. Toen betrokkene zich vervoegde met referent was het inreisverbod reeds een lange tijd geldig.
Er kan dus redelijk gesteld worden dat zowel betrokkene als referent zich er bewust van waren dat een gezamenlijk gezinsleven in een van de landen behorend tot de Schengenzone niet automatisch tot de mogelijkheden zou behoren. Zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen zich gezamenlijk - al dan niet tijdelijk – te vestigen alwaar zij kunnen binnenreizen en mogen verblijven.

Hoe dan ook, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezins- en privéleven. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Er werd aldus bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, zoals reeds aangehaald staat het het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Deze beslissing verhindert immers niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100; RvV nr. 141.063 dd. 16.03.2015). Deze communicatietechnologieën en de mogelijkheid tot bezoek in het land van oorsprong kunnen ook aangewend worden om het contact tussen betrokkene en zijn andere familieleden te onderhouden. Het gebruik van moderne communicatietechnologieën is evenzeer te hanteren voor de ouders van betrokkene.
Het gezins- en familieleven kan gelet op voorgaande elementen geen beletsel vormen voor het nemen van huidige beslissing. Het staat betrokkene uiteraard vrij om contacten te onderhouden via moderne communicatiemiddelen en/of periodieke bezoeken. Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het verblijfsrecht niet kan worden toegekend en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief.
Betrokkene dient gevolg te geven aan het inreisverbod dat hem werd opgelegd door de Duitse autoriteiten.
Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 17 van de 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de hoorplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel *iuncto* de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De verzoekende partij licht haar enig middel, na het citeren van de motieven van de bestreden beslissing, toe als volgt:

"*(…)*
DVZ verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet en stelt dat verzoeker illegaal verblijft omdat zijn aanvraag tot gezinshereniging werd geweigerd. Deze redenering is juridisch onvoldoende. Verzoeker verbleef namelijk rechtmatig gedurende de volledige behandeling van zijn aanvraag tot gezinshereniging, conform artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Hoewel het later verlies van het verblijfsrecht de uitvaardiging van een bevel om het grondgebied te verlaten in principe mogelijk maakt, moet DVZ daarbij nog steeds het evenredigheidsbeginsel respecteren en de individuele omstandigheden en fundamentele rechten van verzoeker in aanmerking nemen Dit volgt onder meer uit de rechtspraak van het Hof van Justitie, zoals in zaak C-482/01, Orfanopoulos.
DVZ heeft deze beoordeling niet uitgevoerd.
DVZ beroept zich verder op artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Voor familieleden van een EU-burger, zoals verzoeker, moet er voldoen worden aan de voorwaarden van de artikelen 27 en 28 van Richtlijn 2004/38/EG. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, reële en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving.
DVZ toont geen enkel actueel gevaar aan.
De motivering van DVZ verwijst uitsluitend naar oude feiten uit 2018 in Duitsland. Sindsdien heeft verzoeker geen nieuwe strafbare feiten gepleegd en evenmin enig gedrag gesteld dat zou wijzen op een risico voor de openbare orde. Gelet op deze referteperiode van meer dan 7 jaar kan DVZ niet langer aannemen dat sprake is van een "actuele" bedreiging.

DVZ beroept zich daarnaast op artikel 7, eerste lid, 5° en 12° van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de in 2018 door Duitsland ingevoerde SIS-seining.
Evenwel is DVZ verplicht om de individuele situatie van verzoeker te herevalueren. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie, met name in de zaken C-503/03 (Kommission/Duitsland) en C-82/16 (K.A. e.a.), volgt dat een lidstaat moet nagaan of een door een andere lidstaat opgelegd inreisverbod nog steeds evenredig en actueel is, zeker wanneer het gaat om familieleden van een EU-burger.
DVZ heeft dit niet gedaan. DVZ beperkt zich tot de vaststelling dat het inreisverbod "nog steeds actief" is, wat juridisch onvoldoende is.
DVZ minimaliseert het gezinsleven van verzoeker en zijn echtgenote. Verzoeker en zijn echtgenote zijn sinds 12.01.2022 gehuwd en wonen sinds dat jaar samen in België. Hun relatie is duurzaam, reëel en aantoonbaar.

Volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (o.a. Boultif t. Zwitserland, Üner t. Nederland, Jeunesse t. Nederland) dienen bij een beoordeling van het gezinsleven onder meer de volgende criteria te worden meegewogen: de duur van het verblijf, de ernst van de feiten, de band met het land van verblijf, de afhankelijkheid van de partner, en de reële mogelijkheid om het gezinsleven elders uit te oefenen.
DVZ heeft geen van deze criteria op correcte wijze geanalyseerd. Daarbij is fysieke nabijheid een essentieel onderdeel van het huwelijksleven.
Verder dient gesteld te worden dat de echtgenote van verzoeker in verwachting is en dat hun kind verwacht wordt op 08.12.2025.
Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) heeft herhaaldelijk benadrukt dat bij inmenging in het gezinsleven bijzondere aandacht moet worden besteed aan gezinnen die een kind verwachten. Verzoeker verwijst hierbij naar de arresten Rodrigues da Silva & Hoogkamer t. Nederland (nr. 50435/99) en Tuquabo-Tekle t. Nederland (nr. 60665/00).
De afwezigheid van verzoeker tijdens de zwangerschap en, zeker, na de geboorte zou een zware en disproportionele aantasting van het gezinsleven vormen. Een verwijdering op dit moment zou bovendien leiden tot een onevenredige emotionele en psychologische belasting voor de zwangere echtgenote. Het zal de uitoefening van zijn rol als vader onmogelijk maken tijdens de zwangerschap, bevalling en postnatale zorg. Het kind heeft recht op zorg en contact met beide ouders. Verzoeker verwijst naar artikel 24 Handvest van de EU en artikel 3 IVRK.
Daarnaast lijdt de echtgenote van verzoeker aan chronische lumboischialgie, gepaard gaande met blijvende uitstralingspijn naar het rechterbeen, gevoelloosheid van de rechtervoet, een toename van rug- en beenpijn door de zwangerschap, en fysieke beperkingen die haar mobiliteit ernstig beperken. Deze aandoening wordt in de medische literatuur erkend als een chronische en invaliderende rugpathologie, die tijdens zwangerschap substantieel kan verergeren en dagelijkse activiteiten en mobiliteit beperkt.
Gelet op haar medische toestand is de echtgenote van verzoeker afhankelijk van de fysieke en dagelijkse ondersteuning door haar echtgenoot. Dit betreft onder meer hulp bij mobiliteit, fysieke ondersteuning bij dagelijkse taken, vervoer naar medische afspraken en begeleiding tijdens de bevalling en de postnatale periode.
Gelet op haar medische toestand kan de echtgenote van verzoeker zich niet zomaar verplaatsen naar Albanië. Zij is hoogzwanger en medisch kwetsbaar vanwege een chronische rugpathologie die tijdens de zwangerschap verergerd is.
Het EHRM heeft geoordeeld dat staten niet kunnen eisen dat een gezin hun gezinsleven uitoefent in een land waar de gezondheid van een gezinslid in gevaar wordt gebracht (Nunez t. Noorwegen, nr. 55597/09; Senigo Longue t. Frankrijk, nr. 19113/09).
Het belang van het kind staat volgens artikel 24 EU-Handvest en artikel 3 IVRK centraal bij iedere beslissing die het raakt.
Er dient rekening gehouden te worden met het recht van het kind om op te groeien met beide ouders. De ondersteunende rol van de vader tijdens de zwangerschap en geboorte is belangrijk. Het kind heeft recht op stabiliteit en zorg.
Een verwijderingsbeslissing in deze omstandigheden is in manifeste strijd met de kinderrechten.
De afwezigheid van verzoeker vormt een disproportionele inmenging in artikel 8 EVRM.
Het EHRM heeft geoordeeld dat een verwijdering waarbij een zwangere vrouw zonder de steun van haar partner wordt achtergelaten een disproportionele inmenging vormt (Hode en Abdi t. Verenigd Koninkrijk, nr. 22341/09).
De feiten in dit dossier zijn zelfs ernstiger. De echtgenote van verzoeker kan vanwege medische beperkingen fysiek niet functioneren zonder zijn steun. Zij is hoogzwanger en verzoeker en zijn echtgenote hebben een duurzaam huwelijk en een reëel gezinsleven. Verzoeker heeft bovendien geen recente strafrechtelijke feiten gepleegd, zodat er geen sprake is van actuele problemen met de openbare orde.
Verzoeker stelt dat deze beslissing in strijd is met hogere rechtsnormen, waaronder het internationaal recht en het EVRM, en dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen afdoende rekening heeft gehouden met zijn recht op privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM en de Belgische Grondwet.
Dat de motivering van de beslissing minstens niet correct is gebeurd.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoeker.
De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op artikel 8 EVRM, artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, schending van de hoorplicht, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen.
Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.
Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.
De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.
De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.
Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.
Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3. Betreffende het door de verzoekende partij geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel en het aangevoerde hoorrecht, waarbij de verzoekende partij meent dat geen zorgvuldig onderzoek werd geleverd naar haar situatie, wijst de Raad op wat volgt.

Het recht te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht – als algemeen beginsel van Unierecht zoals uitgelegd door het Hof van Justitie – aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C- 349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

In dit verband dient wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, ook te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden. Het arrest Boudjlida van het Hof van Justitie (HvJ 11 december 2014, C249/13) legt dienaangaande de verantwoordelijkheid heel duidelijk bij de lidstaten door te stellen dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, zij dus gehouden is aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (zoals omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet) opgelegde verplichtingen te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen, in die zin dat de derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit en waarbij de betrokkene zich tijdens het gehoor coöperatief moet opstellen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 49, 50 en 55).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduldbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C 317/08 C 320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C 418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).
De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van de bestreden beslissing of de modaliteiten ervan hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Ook in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat een ingeroepen schending maar tot de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kan leiden, voor zover de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij aan het bestuur nuttige gegevens had kunnen voorleggen die het beslissingsproces konden beïnvloeden.

2.4. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat zij en haar echtgenote sinds 12 januari 2022 gehuwd zijn en sinds dat jaar samenwonen in België, dat hun relatie, duurzaam, reëel en aantoonbaar is, dat haar echtgenote in verwachting is en dat hun kindje wordt verwacht op 8 december 2025, dat haar afwezigheid tijdens de zwangerschap en zeker na de geboorte een zware en disproportionele aantasting van het gezinsleven zou vormen, dat een verwijdering op dit moment zou leiden tot een onevenredige en psychologische belasting voor haar zwangere echtgenote, dat het de uitoefening van haar rol als vader

onmogelijk zal maken tijdens de zwangerschap, bevalling en postnatale zorg, dat haar echtgenote lijdt aan chronische lumboischialgie, gepaard gaande met blijvende uitstralingspijn naar het rechterbeen, gevoelloosheid van de rechtervoet, een toename van rug- en beenpijn door de zwangerschap en fysieke beperkingen die haar mobiliteit ernstig beperken, dat het gaat om een chronische en invaliderende rugpathologie, die tijdens de zwangerschap substantieel kan verergeren en dagelijkse activiteiten en mobiliteit beperkt, dat gelet op haar medische toestand haar echtgenote van haar fysieke en dagelijkse ondersteuning afhankelijk is, dat dit onder meer hulp betreft bij mobiliteit, fysieke ondersteuning bij dagelijkse taken, vervoer naar medische afspraken en begeleiding tijdens de bevalling en postnatale periode, dat gelet op haar medische toestand haar echtgenote zich niet zomaar kan verplaatsen naar Albanië, dat zij hoogzwanger is en medisch kwetsbaar vanwege een chronische rugpathologie die tijdens de zwangerschap verergerd is. De verzoekende partij meent dat haar afwezigheid in het gezin een disproportionele inmenging vormt in artikel 8 van het EVRM, dat de verwerende partij geen afdoende rekening heeft gehouden met het recht op gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, dat de bestreden beslissing geen enkel antwoord biedt op haar wezenlijke problematiek, en dat de bestreden beslissing dan ook een wezenlijke inbreuk uitmaakt op artikel 8 van het EVRM, de hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel *iuncto* de motiveringsplicht, daar door de verwerende partij onzorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar haar situatie.

2.5. Betreffende de gezinssituatie van de verzoekende partij motiveert de verwerende partij wat volgt:

"Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van (…) is geen sprake, noch van minderjarige kinderen op naam van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het verblijfsrecht kon zodoende reeds tweemaal niet worden toegestaan. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen, dit om zwaarwichtige inbreuken op de openbare orde, derhalve kan hij niet in België verblijven en hoort het illegaal verblijf van betrokkene te worden opgemerkt. Betrokkene is een volwassen persoon van wie mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen of terug oppikken in het land van herkomst of origine, zonder fysieke nabijheid van referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn, noch kan het omgekeerde blijken.
Zoals reeds in de bevestigde beslissing gesteld: deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang. Huidige situatie heeft betrokkene immers louter en alleen te wijten aan zijn eigen gedragingen door de jaren heen. Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene wel degelijk een familielid van een burger van de Unie is en zijn echtgenote, met wie hij reeds sinds 12.01.2022 gehuwd is, de Griekse nationaliteit draagt. Dit wil zeggen dat betrokkene zich in elke lidstaat naar keuze kan vestigen, medische verzorging moeten kunnen krijgen, de kans moet krijgen zich te integreren en aan de slag te gaan, een gezinsleven te hebben, enz., toch voor zover hij vergezeld is van zijn EU-partner en die EU-burger aldaar aan de voorwaarden voldoet om legaal te verblijven. In het administratief dossier is er geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van referentiepersoon. Zij zijn beiden volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven. Op 12.07.2022 vestigde referentiepersoon zich in het Rijk, komende van Nederland. Op 05.08.2022 vestigde betrokkene zich op hetzelfde adres te Maasmechelen, maar het is onduidelijk van waar betrokkene kwam. Uit het administratief dossier kan niet worden vastgesteld dat betrokkene en referent samen verbleven in Nederland noch dat zij – indien hij er zou verbleven hebben – een gezinsleven bestendigd hebben alvorens referentiepersoon naar België kwam. Bovendien zou dit ook ingaan tegen het door Duitsland uitgevaardigde inreisverbod in het Schengengrondgebied. Het feit dat mevrouw zich eerder vestigde in België toont aan dat zij steeds gebruik kan maken van haar recht op vrij verkeer indien zij zich niet door mijnheer zou kunnen laten vergezellen, daar in het verleden bewezen werd dat dit geen probleem was. Bovendien zijn betrokkene en zijn echtgenote allebei volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven. In het dossier zijn er geen elementen waaruit blijkt dat zij bijzondere zorg behoeft door betrokkene. Omgekeerd blijkt dit evenmin het geval te zijn. Referentiepersoon kreeg daarenboven zelfstandig het verblijfsrecht wat onderschrijft dat referentiepersoon kan voorzien in haar eigen levensonderhoud. Toen betrokkene zich vervoegde met referent was het inreisverbod reeds een lange tijd geldig.
Er kan dus redelijk gesteld worden dat zowel betrokkene als referent zich er bewust van waren dat een gezamenlijk gezinsleven in een van de landen behorend tot de Schengenzone niet automatisch tot de mogelijkheden zou behoren. Zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen zich gezamenlijk - al dan niet tijdelijk – te vestigen alwaar zij kunnen binnenreizen en mogen verblijven.
Hoe dan ook, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezins- en privéleven. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Er werd aldus bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, zoals reeds aangehaald staat het het gezin immers vrij zich

elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Deze beslissing verhindert immers niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100; RvV nr. 141.063 dd. 16.03.2015). Deze communicatietechnologieën en de mogelijkheid tot bezoek in het land van oorsprong kunnen ook aangewend worden om het contact tussen betrokkene en zijn andere familieleden te onderhouden. Het gebruik van moderne communicatietechnologieën is evenzeer te hanteren voor de ouders van betrokkene.
Het gezins- en familieleven kan gelet op voorgaande elementen geen beletsel vormen voor het nemen van huidige beslissing. Het staat betrokkene uiteraard vrij om contacten te onderhouden via moderne communicatiemiddelen en/of periodieke bezoeken. Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het verblijfsrecht niet kan worden toegekend en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief."

De verwerende partij wijst er dus op dat de verzoekende partij reeds tweemaal het verblijfsrecht heeft gevraagd maar dat diende vastgesteld te worden dat zij niet voldeed aan de voorwaarden omwille van zwaarwichtige inbreuken op de openbare orde, dat in de bevestigde beslissing – dit is de beslissing van 13 februari 2025 – reeds is gesteld dat de maatregel evenredig is met het familiaal belang.

Verder erkent de verwerende partij dat de verzoekende partij een familielid is van een burger van de Unie en haar echtgenote de Griekse nationaliteit heeft. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat het bestaan van een gezinsleven wordt betwist. Wel wordt onder meer geoordeeld dat in het administratief dossier geen redenen te vinden zijn waarom de verzoekende partij niet zou kunnen gescheiden worden van haar echtgenote, daar het beiden volwassen personen zijn en niets erop wijst dat één van hen beiden niet over de nodige mentale en fysieke capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven, dat er geen elementen zijn in het dossier waaruit blijkt dat de referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door de verzoekende partij of omgekeerd. De verwerende partij wijst erop dat het zich alleen vestigen voor de verzoekende partij en haar echtgenote in het verleden geen probleem was.

De verwerende partij wijst er nog op dat gelet op de bescherming van de openbare orde een inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd is en gelet op de overwegingen in de bestreden beslissing, de familiale belangen hieraan ondergeschikt zijn, daar het het gezin vrijstaat zich elders te vestigen als gezin waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de echtgenote in België verblijft en de verzoekende partij een andere verblijfplaats kiest, dat de echtgenote haar kan bezoeken in het land van herkomst of elders en zij tijdens de scheiding nauw met elkaar in contact kunnen blijven via moderne communicatiemogelijkheden.

2.6. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat in de beslissing van 13 februari 2025 reeds is gesteld dat de maatregel – weigering van het verblijfsrecht – evenredig is met het familiaal belang, alsook dat in het administratief dossier geen redenen te vinden zijn waarom de verzoekende partij niet zou kunnen gescheiden worden van haar echtgenote, daar het beiden volwassen personen zijn en niets erop wijst dat één van hen beiden niet over de nodige mentale en fysieke capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven, dat er geen elementen zijn in het dossier waaruit blijkt dat de referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door de verzoekende partij of omgekeerd.

Echter blijkt uit het betoog van de verzoekende partij en uit het door haar bij haar verzoekschrift gevoegd medisch attest van 7 oktober 2025 dat haar echtgenote zwanger is, met voorziene bevallingsdatum 8 december 2025. Het medische attest van 7 oktober 2025 vermeldt betreffende de huidige gezondheidssituatie van de echtgenote van de verzoekende partij: "*Patiënte lijdt aan chronische lumboischialgie na voormelde rugoperatie, met blijvende uitstralingsklachten naar het rechterbeen en voosheid van de rechtervoet. Er is sprake van anterolisthese graad 1 op niveauL5-S1, objectief vastgesteld op CT-onderzoek (2022). Klinisch is er drukpijn over L5-S1 en afwezige peesreflexen in de onderste ledematen rechts. Er zijn geen alarmsymptomen, maar de klachten zijn chronisch en beïnvloeden haar mobiliteit en dagelijks functioneren. Momenteel bevindt zij zich in het derde trimester van de zwangerschap (uitgerekende datum: 8/12/2025). Tijdens de zwangerschap is er een toename van de rug- en uitstralingspijn, wat haar fysiek extra beperkt. Daarnaast is patiënte ziekgeschreven wegens een depressieve stoornis met paniekstoornissen en agorafobie. Deze psychiatrische klachten zorgen voor aanzienlijke beperkingen in haar sociaal functioneren en haar vermogen om zelfstandig dagelijkse activiteiten te verrichten. Samenvatting en conclusie. Patiënte heeft te kampen met meerdere chronische medische en psychische aandoeningen, waaronder thalassemie, chronische rugklachten na hernia-operatie met blijvende zenuwuitval, en een actuele depressieve episode met paniekstoornissen en agorafobie. Deze combinatie van lichamelijke en psychische*

gezondheidsproblemen zorgt voor een aanzienlijke en langdurige impact op haar algemeen functioneren en welzijn."

2.7. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij, na het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op 13 februari 2025 en voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing op 13 november 2025, werd gehoord. Zij had dan ook niet de mogelijkheid haar familiale situatie zoals die bestond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing ter kennis te brengen aan de verwerende partij.

2.8. De Raad stelt vast dat uit de afweging betreffende het gezinsleven van de verzoekende partij met een Unieburger, die in de bestreden beslissing gemaakt werd in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de actuele situatie van de verzoekende partij – meer bepaald de medische toestand van haar echtgenote – zoals deze blijkt uit het bij het verzoekschrift gevoegde medisch attest van 7 oktober 2025.

De Raad stelt vast dat niet blijkt dat de informatie over de medische toestand van de echtgenote van de verzoekende partij van elke relevantie ontdaan is voor de beoordeling van een afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar echtgenote en voor de belangenafweging omtrent hun gezinsleven.

Het is de Raad niet duidelijk of de verwerende partij, indien zij op de hoogte was geweest van deze gegevens, in haar belangenafweging eveneens zou geoordeeld hebben dat er geen redenen zijn waarom de verzoekende partij niet zou kunnen gescheiden worden van haar echtgenote, daar het beiden volwassen personen zijn en niets erop wijst dat één van hen beiden niet over de nodige mentale en fysieke capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven en dat er geen elementen zijn waaruit blijkt dat de referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door de verzoekende partij of omgekeerd.

2.9. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

2.10. *In casu* stelt de Raad vast dat de verwerende partij recente medische gegevens van de echtgenote van de verzoekende partij – die een impact kunnen hebben op het beoordelen van een afhankelijkheidsrelatie – niet in haar belangenafweging heeft betrokken.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij nagelaten heeft om zorgvuldig de bestreden beslissing voor te bereiden en dat de verzoekende partij, indien zij daartoe de mogelijkheid had gekregen, elementen betreffende haar gezinsleven had kunnen naar voren brengen waarvan niet kan uitgesloten worden dat deze na een individueel onderzoek ervan het al dan niet afleveren van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

2.11. Te noteren valt nog dat de verwerende partij zich niet verdedigt met een nota.

2.12. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de hoorplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelenonderdelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, hoeven deze niet verder te worden onderzocht.

3. Korte debatten

Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 13 november 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken op vierentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
T. LEYSEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	N. VERMANDER